

П Ъ С Е Н Ъ

Слушай! . . . — рече моятъ другарь и ме хвана съ ржка.

Спрѣхме. Въ неподвижния въздухъ се носѣше нѣкжде отдалечъ проточена, звънлива мелодия. Тя плуваше низко надъ земята — равна, плътна, съ нѣкакъвъ особенъ металически тембъръ, завършвайки, презъ малки паузи, съ една и сѣща, висока нота, която се застояваше по-дълго отъ другитѣ. Нѣкой пѣше. Не разбирахме отде идваха звуковетѣ — наоколо не се виждаше жива душа. Но имаше въ тѣхъ нѣщо таково дълбоко и непредаваемо, както въ пѣснитѣ презъ жътва, както нощемъ, въ притихнало поле, жалбата на невидима цафара, или призори, тѣпия звънъ на манастирско клепало. Би казалъ човѣкъ, че самиятъ въздухъ или земята, съ своитѣ недра, пѣе.

Бавно, пазейки да не правимъ шумъ, продължихме да се изкачваме. Вдѣсно